

BROKÉS ÁGNES

Mezőn

Kizárólag és egyesegyedül
Az érzéki vadmezőkön terem a bor

Ott nőnek a hosszúkás fűszerek
A lanyha gombák és a gyöngy eső

A teremtés verdes ott egyedül
Magába táncol, néha mosolyog.

Örök hiány

Soha többet nem hívhatom
A messzi földrészt ahol élt.

Soha többet nem kapok postán
Két madarat a hóesésben.

A hazugság

A hazugság bíz beesett
A vasedénybe. Körülálltuk
Míg főtt hús-darabkák között
Némán topogtunk.

Szikrák röpködtek, este lett.
Mindenki félt, zápor közelgett
Csak a hazugság rotyogott ott
Kerengett körbe, zsírban úszott.

Hovatovább

Kilépünk a hovatovábba
Beburkolózva valamibe

Valamibe, ami persze semmi
Egy pelerin, egy rongyos tollpamat.

Kilépünk a nagy sehovába
Milyen jó, milyen tágas itten
Nem kell pelerin, nem kell tollpamat.